

[Taanquist]

bedre at få dette brede, vanskelige spørgsmål behandlet også i det nedsatte udvalg.

Tilbage er så, at de erstatninger, der er nævnt i lovforslaget, også burde have været forhøjet ved denne lejlighed. Ændringsforslaget fra ministeren om at forhøje grundlaget for erhvervsevnetabserstatningen fra 75 pct. til 80 pct. betyder under alle omstændigheder for lidt; det burde have været forhøjet. Selv med denne 5 pct.s forbedring er det jo i dag sådan, at den, der får erstatning for 60 pct. erhvervsevnetab, får mindre end halvdelen af sin tidligere årsløn at leve for samt en teoretisk restarbejdsevne på 40 pct., som ikke kan bruges til noget som helst, og det er under alle omstændigheder stadig væk urimeligt.

Også menerstatningerne burde allerede ved denne lejlighed have været forhøjet. Hvis vi ser på menerstatningen for en mengrad på 100 pct., altså et menneske, der overhovedet ikke kan klare sig i privatlivet eller i sit hjem eller blandt familie og venner, så er erstatningen på 280.000 kr., og det er for lidt. Den burde have været forhøjet allerede nu ved denne lejlighed og burde ikke afvente dette udvalgsarbejde.

Der er så meget mere grund til at forhøje erstatningerne, som det jo ikke er offentlige udgifter, det her drejer sig om. Det er udgifter, som skal betales af arbejdsgiverne igennem deres forsikringer, og vi ved jo, at der i forsikringsselskaberne er penge til at betale en forbedret erstatning. Vi har i lang tid haft en diskussion om de milliardbeløb, som forsikringsselskaberne har inddraget, har stoppet i egne lommer. Det kan man mene om, hvad man vil, men man må i hvert fald tage til efterretning, at der ikke er en eneste arbejdsgiver, der har beklaget sig over, at forsikringsselskaberne på den måde har taget deres penge og stoppet dem i lommen.

Med andre ord, og som vi vidste i forvejen: byrden for arbejdsgiverne ved at betale nogle bedre arbejdsskadeerstatninger er så lille, at den end ikke tages med i deres almindelige argumentation imod deres forhøjede omkostningsniveau. Det er også rigtigt, at de omkostninger, virksomhederne har til arbejdsskadeforsikringerne, er så lille en del, at det ikke betyder noget for dem, og alene derfor burde vi forhøje erstatningerne. Den eneste måde, vi nogen sinde får has på arbejdsskaderne på, er nemlig ved at lade dem betale, som forårsager arbejdsskaderne, altså

virksomhederne. Så det er også et formål: at få kanaliseret udgifterne tilbage til dem, der forårsager arbejdsskaderne.

Men stort set er vi altså meget godt tilfredse med det lovforslag, der nu kommer til at foreligge; der er i hvert fald blevet pyntet på det nu i sidste omgang.

Agerschou (SF):

Vi er meget tilfredse med, at socialministeren under udvalgsarbejdet har tilsluttet sig to af de ændringer, vi oprindeligt var medforlagsstillere til.

Det ene drejer sig om, at praktikanter bliver inddraget under arbejdsskadeforsikringsloven, og de andre ændringer er et forsøg på at forhindre, at folk falder for varighedsbegrænsningen for modtagelse af sygedagpenge, inden de får en afgørelse fra Sikringsstyrelsen. Det sidste forsøger socialministeren at klare dels ved at nedsætte Sikringsstyrelsens behandlingstid til 2 år, dels ved at lovfæste den hidtidige praksis med, at der kan gives forskud på erstatning i tiden, indtil erstatningsspørgsmålet afgøres endeligt.

Vi er ikke helt overbeviste om, at de to ændringer vil medføre, at ingen falder for varighedsbegrænsningen, før de får afgørelse fra Sikringsstyrelsen, men vi er parate til at lade det komme an på en prøve. Vi vil imidlertid love socialministeren, at vi vil følge resultatet nøje, og at det, hvis vi opdager en eller flere, der alligevel falder for varighedsbegrænsningen med de meget ubehagelige følger for de pågældende, det får, vil blive taget op over for socialministeren via socialudvalget.

Men som sagt er vi tilfredse med de ændringer, socialministeren er gået ind på.

Socialministeren sætter et større udvalgsarbejde i gang vedrørende ændringer af arbejdsskadeforsikringen.

Vi har generelt betænkelighed ved udvalgsarbejde – forstået på den måde, at diverse ministre og embedsmænd så får den vane at forhindre nødvendige og aktuelle initiativer ved at sige: nu sidder der et udvalg og studerer tingene, og så er vi nødt til at vente, til det udvalgsarbejde er færdiggjort.

Vi mener, det kan være nødvendigt med et udvalgsarbejde, men vi mener, det er uaccep-